

[Hans Rasmussen.]

med, at man under Folkeforbundsforsamlingen fra dansk Side var med til at rejse Spørgsmaalet om Tilvejebringelsen af en Toldfredsunion mellem Skandinavien og Holland. Saa vidt jeg har kunnet forstaa, har den Stilling, man indtog paa dette Omraade, og den Tilslutning, man opnaaede, vakt Tilfredshed i alle Erhvervskredse her i vort Land, og det forekommer mig, at man heller ikke kan bedømme hele denne Sag paa anden Maade end, at vi maa sige, at det vilde være et Lyspunkt, om det kunde lykkes at tilvejebringe en saadan Toldfredsunion. Det vilde være et Lyspunkt i det økonomiske Virvar, det Anarki, som desværre truer med at komme til at beherske største Delen af Verden. Jeg udtaler min Tilfredshed med den Indsats, der fra dansk Side er blevet gjort paa disse Omraader, og jeg haaber, de maa føre til varige Resultater til Gavn for vort Land i erhvervspolitisk Henseende.

Himmelstrup: Da vi i Foraaret havde denne Konvention til Behandling her i Folketinget, gav jeg paa Partiet Venstres Vegne Tilsagn om, at vi vilde medvirke til Konventionens Ratifikation. Dette Tilsagn vedstaar vi ved den Behandling, der finder Sted her i Aften. Vi kan nemlig ikke se, at der i den Tid, der er gaaet siden Foraaret, er sket Ting, som til Trods for de Ændringer i de forskellige Landes Toldpolitik, som den højtærede Udenrigsminister omtalte, gør det mindre ønskeligt for os at faa denne Konvention ratificeret, end Tilfældet var i Foraaret. Vor Betragtning af Konventionen er ganske den samme nu som i Foraaret. Vi ser i denne Konvention et Forsøg paa at samle de europæiske Stater i en fredelig Overenskomst med det Formaal at skabe bedre Vilkaar for det økonomiske Samarbejde mellem Staterne, og vi er af den Overbevisning, at det er i vor Interesse at støtte et saadant Forsøg. Vi frygter for, at hvis der ikke skal komme noget ud af denne Konvention, vil det føre med sig, at den europæiske Økonomi i højere Grad, end Tilfældet er nu, drives ind i den Tilstand af alles Krig mod alle, som vi anser for fordærvelig ikke mindst for et lille Land som Danmark, hvis økonomiske Livsinteresser netop er de friest mulige Vareudvekslingsvilkaar. Vi tror dernæst, som ogsaa den højtærede Udenrigsminister har berørt, at Ratificeringen af denne Konvention vil støtte de Bestræbelser, som i England udfoldes for at fastholde eller opretholde den traditionelle engelske Politik paa det økonomiske Omraade, og vi kan

ikke se andet end, at en Fastholden af denne Politik er af den allerstørste Interesse for os. Endvidere ser vi saadan paa det, at en Ikrafttræden af denne Konvention utvivlsomt ogsaa paa andre Omraader vil byde os Fordele. Hvis den ratificeres baade af os og af Tyskland, vil det efter de Oplysninger, vi fik i Udvalget under det begyndende Udvalgsarbejde i Foraaret, medføre, at ca. 55 pCt. af samtlige tyske Toldsatser, som omfatter den allervæsentligste Del af vor Vareeksport til Tyskland, bliver fastlagt indenfor den Tid, som Konventionen skal leve i, og det anser vi for at være af Betydning. Vi tror, at der ikke alene er knyttet en Landbrugsinteresse dertil, men at ogsaa de danske Industrier, som har Eksport til Tyskland, ser deres velforstaaede Interesse i, at en saadan Fastlæggelse af Vilkaarene for Indførselen kan finde Sted. Og hertil kommer saa, at vi ikke anser det Offer, vi skal bringe for at være med til at ratificere denne Konvention, for at være saa stort, at vi bør afholde os derfra; det gaar kort sagt ud paa, at vi for vort Vedkommende skal binde vore Beskyttelsessatser i Konventionens Levetid, og vi tror ikke, det er noget stort Offer for os at gøre dette, vi tror ikke, dette Offer staar i noget Forhold til de Fordele, vi vil opnaa ved at ratificere Konventionen. Vort Standpunkt til Konventionen er som Følge deraf ganske det samme som i Foraaret: vi er rede til at medvirke til dens Ratifikation, og jeg kan ganske slutte mig til det ærede Medlem, der talte paa det socialdemokratiske Partis Vegne (Hans Rasmussen), naar han udtalte Ønsket om, at dette vilde kunne ske uden Udvalg; hvis Konventionen skulde komme i Udvalg, hvad der er sandsynligst, vil vi under alle Omstændigheder medvirke til, at Udvalgsarbejdet fremmes saa meget, at Konventionen kan blive ratificeret indenfor den Frist, den selv har sat, altsaa inden 1. November.

Drachmann: Dette er jo en Slags Fortsættelse af første Behandling i Foraaret efter et lille ufuldent Intermezzo i et Folketingsudvalg og et saa meget mere omfattende, vægtigt og højt interessant Mellemspill ude paa den store europæiske Skueplads. Jeg vil gerne straks sige, at vor principielle Stilling har jeg givet Udtryk for allerede ved Behandlingen i Foraaret, og angaaende vore rent principielle Synspunkter skal jeg nøjes med at henvise til disse Udtalelser og derved bidrage mit til at gøre Forhandlingen kort. Jeg vil imidlertid gerne have Lov til at sige, at disse Sommerens Begivenheder, som jeg hentydede til, disse